

Отже, погоджуючись із тезою вже згаданого Д. Дроздовського, що “кожна епоха в гуманітарному аспекті – це діалог із феноменом” [4, 175], у цьому випадку – феноменом Лесі Українки, маємо констатувати: цей діалог точиться ось уже протягом століття, залишається відкритим і, напевно, так триватиме й надалі. Приклад аналітичного зрізу лише одного невеликого тексту – поеми “Ізоolda Білорука” – яскраво демонструє насамперед тяглість його інтерпретаційного осмислення й водночас подає вельми широку рецептивну амплітуду, зумовлену навіть не так часовими детермінантами прочитання та особливостями методів дослідження, як індивідуальністю інтерпретаторів. Загалом проаналізовані нами аналітичні моделі дають підстави говорити про сумісність і наступний розвиток інтерпретацій, що, за тим же Г. Р. Яуссом, забезпечує герменевтичний місток довкола “Ізоолди Білорукої” та презентує її інтерпретаторів як частину історії буття самого тексту.

ЛІТЕРАТУРА

1. Агеєва В. Поетеса зламу століть. Творчість Лесі Українки в постмодерній інтерпретації. – К., 2001. – 261 с.
2. Державин В. Дух і джерело київського неокласицизму // Наш сучасник Микола Зеров. – Луцьк, 2006. – С. 81–95.
3. Драй-Хмара М. Леся Українка. Життя і творчість // Літературно-наукова спадщина. – К., 2002. – С. 35–101.
4. Дроздовський Д. Notre Dame d'Ukraine, або собор і шпиль у конфлікті міражів // *Всесвіт*. – 2007. – № 7–8. – С. 174–182.
5. Забужко О. Notre Dame d'Ukraine: Українка в конфлікті міфологій. – К., 2007 – 640 с.
6. Зеров М. Леся Українка // Українське письменство. – К., 2003. – С. 266–274.
7. Зеров М. Леся Українка і читач // Українське письменство. – К., 2003. – С. 604–608.
8. Наєнко М. Історія українського літературознавства. – К.: Академія, 2001. – 359 с.
9. Ніковський А. Ізоolda Білорука // *Українка Леся*. Твори: В 12 т. – К., 1927. – Т. 3. – С.191–195.
10. Святе Письмо Старого й Нового Завіту. – [Б.м.], Українське Біблійне Товариство, 1992. – 1452 (+1) с.
11. *Українка Леся*. Твори: У 2 т. – К., 1986. – Т.1. – 605 с.
12. Яусс Г. Р. Рецептивна естетика й літературна комунікація // *Слово і Час*. – 2007. – № 6. – С.37– 46.

Леся Українка і сучасність: Зб. наук. пр. – Т. 4. – Кн. 1. – Луцьк: РВВ “Вежа” Волинського національного університету ім. Лесі Українки, 2007. – 555 с.

До збірника ввійшли дослідження, що репрезентують стан і рівень наукового осмислення творчості Лесі Українки сьогодні. Його основу становлять доповіді, виголошені на Міжнародній конференції “Леся Українка і європейська культура” (Луцьк, 16–17 вересня 2006 р.)

Збірник складається з таких розділів: “Творча індивідуальність Лесі Українки” (автори М.Вишняк,

Я.Поліщук, В.Мовчан, Л.Зелінська та ін.), “Творчість Лесі Українки в контексті національної літератури” (А.Диба, Р.Тхарук, М.Сулима, О.Горленко, М.Василенко та ін.), “Діалог культур у творчості Лесі Українки” (Т.Свербілова, К.Буслаєва, О.Кучеренко, О.Волосюк, М.Хмельюк, Л.Оляндер, С.Кочерга та ін.)

Доповнюють видання відомості про авторів та покажчик імен.

С.С.

ЛІТЕРАТУРА

1. *Державин В. О. Ольжич – поет національного героїзму // Українське слово. – К., 1994. – С. 534-542.*
2. *Ковалів Ю. Олег Ольжич // Дніпрова хвиля. – К., 1993. – С. 502-504.*
3. *Неврлий М. Муза мужності й боротьби // Ольжич О. Цитаделя духа. – Пряшів, 1991. – С. 5-30.*
4. *Зб. “Атом серця”. Олег Ольжич. – К., 1993. – С. 284-287.*
5. *Череватенко Л. Я камінь з Божої праці // Ольжич О. Незнаному воякові. – К., 1994. – С. 351-424.*
6. *Куник І. Хай збереже його доля... // Слово і Час. – 1994. – № 6. – С. 12-18.*
7. *Ковалів Ю. Героїчний епос Олега Ольжича // Слово і Час. – 1994. – № 6. – С. 7-12.*
8. *Монастирецький Л. Поезія О.Ольжича у контексті української літератури ХХ століття // Формування громадянської самосвідомості молоді. – Донецьк, 1995. – С. 121-122.*
9. *Монастирецький Л., Марченко Н. Олег Ольжич // Українська література: Імена і долі письменників. – К., 2001. – С. 282-290.*
10. *Монастирецький Л. Олег Ольжич – вчений, поет і державотворень: штрихи до портрета // Роде наш красний... – Луцьк, 1999. – Т.3. – С. 124-138.*
11. *Монастирецький Л. Література українського зарубіжжя – складова частина української національної культури / Суспільствознавчі науки та відродження нації. – Луцьк, 1997. – С. 24-27.*
12. *Монастирецький Л. Олег Ольжич і Житомирщина // Житомирщина. – 1994, 14 черв.*

м. Житомир

Наші презентації

Ковалів Ю.І. Літературна герменевтика: монографія / Ю.І. Ковалів. – К.: Видавничо-поліграфічний центр “Київський університет”, 2008. – 240 с.

Монографія знайомить з герменевтикою як теорією розуміння, її історією, еволюцією від екзегетики до самостійної дисципліни, яка покликана осягнути світ у його іманентних властивостях.

Автор розглядає основні поняття герменевтики, специфіку герменевтичного кола та горизонтів очікування, без котрих не існує теорії і практики розуміння сенсу; істини, до якої можливе лише наближення, а не остаточне осягнення. Зупиняється також на генезі та еволюції герменевтики, зокрема екзегетиці (патристика, гоміолетика, ересь). Автор знайомить із філософськими концепціями теорії розуміння Ф.-Д.-Е. Шлеєрмахера, В.Дільтея, Е.Гусерля, М.Гайдеґґера, Г.-Г. Гадамера, П.Рікера, інших герменевтиків ХХ – початку ХХІ ст. Говорить і про герменевтику як про проблему української гуманітаристики, тому що, крім літературознавців, герменевтикою займається психологія, текстологія, наратологія, рецептивна естетика і критика та ін.; хоч вони й мають різні концепції, але перетинаються з літературною герменевтикою в аспекті розуміння і тлумачення текстів, творчої лабораторії автора, специфіки читацької рецепції, переживання, усвідомлення, захоплення, розчарування, очищення душі від засвоєння художньої літератури. Дискусійною залишається проблема *автор-текст-читач*. Автор говорить також про проблеми та перспективи літературної герменевтики.

С.С.

**Гоголь Микола. Зібрання творів: У 7 т. / М.В. Гоголь;
редкол.: М.Г. Жулинський (голова) [та ін.]. – К.: Наук. думка, 2008.
Т.1. Вечори на хуторі біля Диканьки / упоряд. П.В. Михед. – 257 с.**

До т. 1 ввійшли повісті циклу “Вечори на хуторі біля Диканьки”, з яких і розпочався триумфальний вхід Гоголя в російську літературу. Колосальна стихія українських легенд, переказів, вірувань, звичаїв, міфів ожила в його повістях, відкривши національний дух українського народу та викликавши в читачів подив і захоплення міфологічним світом – ідеальним та реальним

– історично достовірним, минулим і сучасним – створеним фантазією письменника, який з гордістю відкрив світові Україну, її славу минувщину, багатство природи, що становить земне духовне джерело народу, але де присутня й велика містична сила, країну дивовижних звичаїв та закоханих у життя кумедників, буяннях пристрастей і розгулу демонічних сил.

Т.2: Миргород / упоряд. П.В. Михед. – 240 с.

До другого тому видання ввійшла збірка повістей “Миргород”, названа за найменування повітового містечка Полтавської губернії, його малої батьківщини.

У 4 повістях цієї збірки уже нове бачення України й нова віха в його творчості.

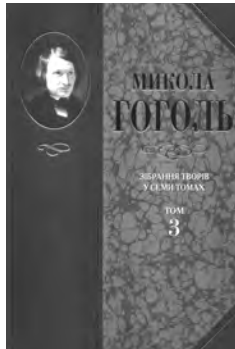
Яскраві постаті “Вечорів...”

поступилися пересічності, оманливій млявості буденності, одноманітності буденної звички “маленької людини”, що страшніші й жорстокіші від штучних жахів романтизованої екзотики. У коментарях подається бібліографія перекладів окремих творів письменника українською мовою.

Т.3: Драматичні твори / упоряд. П.В. Михед, Н.Р. Мазепа. – 200 с.

До третього тому ввійшли драматичні твори письменника – “Ревізор” і “Одруження” та додатки до комедії “Ревізор”. У коментарях подається бібліографія деяких його творів, перекладених українською мовою. У всіх його творах велика кількість майстерно написаних монологів і діалогів, які легко піддаються переробці

в лібрето. На його твори чи за їх мотивами створені опери П.Чайковським, М.Мусоргським, І.Політовим-Івановим, М.Римським-Корсаковим, М.Лисенком. У коментарях подається також бібліографія окремих творів письменника в українському перекладі.

С.С.